

— Море токо... ти днесъ си тукъ, а утрѣ те нѣма, пъкъ за насъ тука е и умиралката!

Странджевъ се изчерви. Но послѣ заговори горещо:

— Отпусни душа, Пеньо: свърши се царството на тоя злодѣй. Знамъ, много си прѣтѣглилъ, дѣдо Добри ми разказа. Но каквото е било, до днесъ е: отъ утрѣ ние сме господари тукъ.

— Кой знае,—седна до Странджева мрачниятъ селенинъ.—Казватъ, той вече писалъ писмо и на сегашнитѣ министри, билъ, думатъ, близъкъ ѝ на тѣхъ...

Странджевъ прѣмижа хитро, а послѣ се изсмѣ:

— За това ние трѣбва часъ по-скоро да го бламираме, и да покажемъ горѣ, че по него не вървятъ въ Българово и кучетата.

— Трѣбва!—обеди се бай Койо.

— И щемъ, щемъ! додаде Ганьо,

— Азъ съмъ си съ селото,—каза Пеньо.—Както рекатъ другитѣ. Нима ще се дѣла?

— Както рекатъ другитѣ... Но нашиятъ народъ нѣма още езикъ, бай Пеньо! Наплашенитѣ и прости сиромаси отъ насъ чакатъ, кракъ да поведемъ. Не бива така, брате: по тебъ се води цѣла горна махала!

— Води се тя...

— Водила се е и пакъ ще се води,—викна Странджевъ. Е направи пакъ да потръгнатъ хора! Нали ни бѣше думата: ще работимъ да дойдатъ въ България министри, дѣто да слушатъ многото народъ, а не само чорбаджата? Е, добрѣ: ето, такива министри дойдоха, но дѣ ни е сега многото народъ?

— Тѣй е, учителю, токо...

— Какво? Уплаши ли се? Тогасъ да ме прощавашъ, иди кукувай при жена и дѣца. — Ха ха-ха! — изсмѣ се злобно Странджевъ.

Кучетата залаяха и избѣгаха,—идѣха много селени.

— Идатъ хора,—намръщи се Пеньо и стана.—Азъ ще си ходя,—заяви той.—Но знайте, ще държа съ васъ, щж! — И си излѣзе...

Влѣзоха бакалъ Стойо, бирникътъ, учителътъ Печевъ и още десетина селени. По едно врѣме дойде караулъ да вика братята Добреви въ канцеларията, пратилъ ги Брайковъ. Дигна се шумъ и съ подбивъ изгониха караула.

* * *

На зараньта Брайковъ мрачно крачеше у дома си, като сегисъ тогисъ си наливаше ракия. Съ ржцѣ назадъ, понаведенъ, той често блѣщѣше очи и гузно поглеждаше прѣзъ прозорцитѣ.